Lieta Nr. A42434805,
143/AA43-0151-08/3

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2008.gada 8.janvārī

Administratīvā apgabaltiesa šādā sastāvā:
tiesas sēdes priekšsēdētāja S.Gintere,
tiesneši M.Osmane un E.Puriņš,

piedaloties pieteicēja *V.O.* pārstāvim *E.Dž.* un atbildētājas Latvijas Republikas pusē pieaicinātās iestādes Cēsu rajona policijas pārvaldes pārstāvim I.Baltiņam,

atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz *V.O.* (personas kods */dzēsts personas kods/*) pieteikumu par Cēsu rajona policijas pārvaldes Kārtības policijas priekšnieka 2005.gada 16.septembra lēmuma Nr.20/17–0/573 atcelšanu, sakarā ar *V.O.* apelācijas sūdzību par Administratīvās rajona tiesas 2006.gada 23.oktobra spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1] 2005.gada 19.augustā Cēsu rajona policijas pārvaldes ceļu policijas inspektore sastādīja protokolu par administratīvo pārkāpumu KP 082060 (turpmāk – Protokols) par to, ka 2005.gada 31.jūlijā plkst. 04:13 Viesturs Ozoliņš vadīja automašīnu BMW 318, valsts reģistrācijas numura zīme */dzēsta valsts reģistrācijas numura zīme/* (turpmāk – automašīna BMW), Cēsu pilsētā pa Palasta ielu virzienā no Bērzaines ielas uz Lenču ielas pusi, būdams alkoholisko dzērienu iespaidā. Asinīs konstatētā alkohola koncentrācija 1,53 promiles. Protokols sastādīts pamatojoties uz medicīniskās pārbaudes protokolu alkohola ietekmes noteikšanai. Protokolā norādīts, ka *V.O.* izdarīja 2004.gada 29.jūnija Ministru kabineta noteikumu Nr.571 „Ceļu satiksmes noteikumi" (turpmāk – CSN) 35.punkta 1.apakšpunkta otrās daļas pārkāpumu un atbildība par šo pārkāpumu paredzēta Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk – LAPK) 149.^{15}panta ceturtajā daļā.

[1.1] 2005.gada 19.augustā Cēsu rajona policijas pārvaldes Kārtības policijas ceļu policijas priekšnieka p.i. pieņēma lēmumu Nr.040/KP 082060 (turpmāk – Sākotnējais lēmums), ar kuru par LAPK 149.^{15}panta ceturtajā daļā minēto pārkāpumu *V.O.* piemēroja naudas sodu 400 latu apmērā un atņēma transportlīdzekļu vadīšanas tiesības uz 2 gadiem.

[1.2] *V.O.* apstrīdēja Sākotnējo lēmumu.

Cēsu rajona policijas pārvaldes Kārtības policijas priekšnieks 2005.gada 16.septembrī ar lēmumu Nr.20\17-0/573 (turpmāk – Lēmums) atstāja Sākotnējo lēmumu negrozītu, bet *V.O.* iesniegumu noraidīja.

[2] 2005.gada 19.oktobrī Administratīvajā rajona tiesā saņemts *V.O.* pieteikums par Lēmuma atcelšanu. Pieteikumā norādīts, ka Lēmums tika pieņemts par automašīnas vadīšanu alkohola ietekmē, taču pieteicējs tādu pārkāpumu nav izdarījis. Lēmums ir nepamatots un pretlikumīgs, jo nav objektīvu pierādījumu par pieteicēja vainu.

[3] Rakstveida paskaidrojumos pirmās instances tiesai Cēsu rajona policijas pārvalde izklāstīja iestādes lietā konstatētos apstākļus un lietas virzību iestādē. Atbildētāja norādīja, ka, izvērtējot kopumā visus lietas materiālus, tika konstatēts, ka nav pamata apšaubīt Cēsu rajona policijas pārvaldes darbinieku profesionālās iemaņas un Protokols *V.O.* par Ceļu satiksmes noteikumu punktu pārkāpumu sastādīts pamatoti, kā arī administratīvais sods piemērots likumīgi LAPK 149.^{15}panta ceturtās daļas sankcijas ietvaros.

[4] Ar Administratīvās rajona tiesas 2006.gada 23.oktobra spriedumu noraidīts *V.O.* pieteikums un Lēmums atstāts negrozīts. Spriedumā norādīti turpmāk minētie argumenti.

[4.1] Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma (turpmāk – APL) 103.pantu administratīvā tiesā procesa būtība ir tiesas kontrole par iestādes izdotā administratīvā akta tiesiskumu vai lietderības apsvērumiem rīcības brīvības ietvaros. Administratīvajā procesā tiesa noskaidro, vai administratīvais akts izdots, ievērojot procesuālos un formālos priekšnoteikumus, vai tas atbilst materiālo tiesību normām, un vai administratīvā akta pamatojums attaisno adresātam uzlikto pienākumu.

[4.2] Atbilstoši APL 67.panta ceturtajai daļai iestāde administratīvo aktu pamato ar Satversmi, likumiem, Ministru kabineta noteikumiem (..), kā arī vispārējiem tiesību principiem. Pamatojumā norāda attiecīgā normatīvā akta pantu, tā daļu, punktu vai apakšpunktu.

Izvērtējusi pārsūdzētā administratīvā akta pamatojumu, tiesa konstatēja, ka atbildētājs aktu ir pamatojis ar LAPK 286.panta pirmās daļas 1.punktu, kā arī APL 81.panta otrās daļas 1.punktu. Tiesa atzina, ka Lēmuma pieņemšanā ir ievēroti tā izdošanas procesuālie priekšnoteikumi, tai skaitā teritoriālā piekritība.

[4.3] Saskaņā ar lietā esošajiem materiāliem, pieteicējs ir saukts pie administratīvās atbildības par administratīvo pārkāpumu, kas paredzēts LAPK 149.^{15}panta ceturtajā daļā. Tiesa atzina, ka lietā nepastāv strīds par to, ka Lēmumā norādītajā laikā un vietā pieteicējs atradās alkohola ietekmē, bet pieteicējs apstrīd to, ka būtu vadījis transportlīdzekli.

[4.4] LAPK 9.panta pirmajā daļā noteikts, ka par administratīvo pārkāpumu atzīstama prettiesiska, vainojama (ar nodomu vai aiz neuzmanības izdarīta) darbība vai bezdarbība, kura apdraud valsts vai

sabiedrisko kārtību, īpašumu, pilsoņu tiesības un brīvības vai noteikto pārvaldes kārtību un par kuru likumā paredzēta administratīvā atbildība. LAPK 149.[15]panta pirmajā daļā ir paredzēta administratīvā atbildība par transportlīdzekļa vadīšanu, ja izelpotā gaisa vai asins pārbaudē konstatētā alkohola koncentrācija asinīs pārsniedz 0,2 promiles, bet nepārsniedz 0,5 promiles.

Tiesa secināja, lai piemērotu administratīvo atbildību, ir jākonstatē administratīvā pārkāpuma sastāvs pieteicēja darbībās.

[4.5] Saskaņā ar APL 154.panta pirmo daļu, tiesa novērtē pierādījumus pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatojas uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi pārbaudītiem pierādījumiem, kā arī vadoties no tiesiskās apziņas, kas balstīta uz loģikas likumiem, zinātnes atziņām un taisnības principiem.

Izvērtējusi lietā esošos pierādījumus, tiesa secināja, ka pieteicēja vaina administratīvā pārkāpuma izdarīšanā, atbildība par ko paredzēta LAPK 149.[15]panta ceturtajā daļā, ir atzīstama par pierādītu, turpmāk izklāstīto apsvērumu dēļ.

[4.6] Saskaņā ar LAPK 243.panta pirmo daļu pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā ir jebkuri fakti, uz kuru pamata institūcijas (amatpersonas) likumā noteiktajā kārtībā nosaka administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību, pie administratīvās atbildības sauktās personas vainu un citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā. Savukārt, LAPK 243.panta otrā daļa paredz, ka šos faktus konstatē ar šādiem līdzekļiem: ar protokolu par administratīvo pārkāpumu, ar tās personas paskaidrojumiem, kuru sauc pie administratīvās atbildības, ar cietušā un liecinieku liecībām, eksperta atzinumu, lietiskajiem pierādījumiem, protokolu par priekšmetu un dokumentu izņemšanu, citiem dokumentiem, kā arī pārkāpumus fiksējošiem tehniskiem līdzekļiem (braukšanas ātruma noteikšanas mērierīces, mērierīces alkohola koncentrācijas noteikšanai izelpotajā gaisā, foto, video u.tml.).

Tiesa secināja, ka saskaņā Protokolu, kā arī ar 2005.gada 31.jūlija Medicīniskās pārbaudes protokolu alkohola ietekmes noteikšanai pieteicējam ir konstatēta alkohola koncentrācija asinīs 1,53 promiles *(lietas lapa 44)*. Kā jau norādīts iepriekš, lietā šis fakts netiek apstrīdēts.

[4.7] Izvērtējusi lietā esošos pierādījumus par to, ka pieteicējs vadījis automašīnu, tiesa šo faktu tāpat atzina lietā par pierādītu, turpmāk izklāstīto apsvērumu dēļ.

Tiesa vērtēja kā ticamas policijas darbinieku – liecinieku A.Pāžes, A.Balcera, I.Štrausas un Z.Čemmes sniegtās liecības. Tiesa atzina, ka minētās liecības ir secīgas un konsekventas. Tiesa nesaskatīja pamatu apšaubīt policijas darbinieku kā valsts amatpersonu sniegto liecību patiesumu un objektivitāti. Tāpat tiesa lietā nesaskatīja citus, tai skaitā personiska rakstura motīvus, kas varētu radīt pamatu policijas darbinieku kā amatpersonu neobjektivitātei. Uz šādu motīvu pastāvēšanu pēc būtības nav norādījis arī pieteicējs.

[4.7.1] Liecinieks A.Pāže tiesas sēdē paskaidroja, ka 2005.gada 31.jūlijā ap plkst. 04:00, pildot savus darba pienākumus, piedalījās profilakses reidā Cēsu pilsētā. Braucot dienesta automašīnā, viņš ievēroja automašīnu BMW, kas braukusi pa Palasta ielu. Automašīna brauca pa brauktuves vidus daļu, tādējādi traucējot citiem satiksmes dalībniekiem. Automašīnā atradās vadītājs un pasažieris, kas sēdēja blakus vadītāja sēdeklī. Ieslēdzis bākugunis, pa skaļruni liecinieks deva komandu apstāties brauktuves labajā malā, bet transportlīdzekļa vadītājs nereaģēja. Automašīna BMW iegriezās Cēsu veselības centra stāvlaukumā un tur apstājās. Liecinieks savā automašīnā sekoja automašīnai BMW un tā nepārtraukti bija viņa redzes lokā. Kad automašīna BMW apstājās, pa automašīnas vadītāja blakussēdētāja durvīm izkāpa pasažieris, bet vadītājs tai pat laikā pārsēdās blakus sēdētāja sēdeklī. Aiz liecinieka automašīnas stāvlaukumā iebrauca arī cits policijas darbinieks A.Balceris ar automašīnu Ford Transit. Liecinieks piegāja pie automašīnas BMW un lika personai, kas vadīja automašīnu, uzrādīt dokumentus, ko tā izdarīja. Pa rāciju liecinieks izsauca papildus ekipāžu, kas drīz ieradās. Automašīnas BMW salonā skaļi skanēja mūzika, bet no salona bija jūtama alkohola smaka. Vadītājs izrādījās *V.O.*. Alkohola pārbaudei uz vietas *V.O.* piekrita un ar alkometru tika veikts pirmais mērījums, kas uzrādīja 1,69 promiles. Pēc 15-20 minūtēm piedāvāja veikt atkārtotu mērījumu, bet *V.O.* atteicās. *O.* atteicās parakstīt Transportlīdzekļa vadītāja pārbaudes protokolu. Tad liecinieks kopā ar kolēģi I.Strausu nogādāja *V.O.* medicīnas iestādē pārbaudes veikšanai, kur tika konstatēts alkohola reibums. Vīrietis, kurš sēdēja vadītajam blakus – *K.L.* visu notiekošā laiku atradās pie automašīnas BMW un tur palika, kad *V.O.* tika aizvests uz medicīnas iestādi. *V.O.* asinīs tika konstatēts alkohola klātbūtne un sastādīts protokols, kuru *V.O.* parakstīja. Personīgi pazīstams ar *V.O.* liecinieks nav.

[4.7.2] Lieciniece I.Štrausa tiesas sēdē liecināja, ka patrulējot saņēmusi izsaukumu no A.Pāžes un ieradusies stāvlaukumā, kur tika veikta alkohola pārbaude *V.O.*. Viņa sastādīja pārbaudes protokolu, bet *V.O.* atteicās to parakstīt. Tad kopā ar A.Pāži viņa nogādāja *V.O.* medicīnas iestādē pārbaudes veikšanai. *V.O.* atteicās parakstīt protokolu un norādīja, ka nav vadījis automašīnu.

[4.7.3] Liecinieks A.Balceris tiesas sēdē liecināja, ka brauca aiz policijas automašīnas, ko vadīja A.Pāže, kad tas ieslēdza bākugunis un pa mikrofonu mēģināja apstādināt tumšas krāsas automašīnu BMW, kas iegriezās stāvlaukumā un tur apstājās. Automašīnas BMW blakussēdētājs izkāpa un aizgāja prom no mašīnas, bet vadītājs pārsēdās blakus sēdētāja sēdeklī, ko liecinieks skaidri redzēja no savas automašīnas. Tā kā viņš redzēja, ka palīdzība kolēģim A.Pāžem nav nepieciešama, viņš nepiedalījās dokumentu noformēšanā.

[4.7.4] Lieciniece Z.Čemme tiesas sēdē liecināja, ka kopā ar kolēģi I.Štrausu piedalījās profilakses pasākumos. Saņēma ziņojumu par nepieciešamību aizvest alkometru kolēģim, kas veica alkohola ietekmes pārbaudi autovadītājam. Viņa atgriezās un gaidīja savā automašīnā,

pārbaudē nepiedalījās. Pienāca I.Štrausa un teica, ka vadītājs jānogādā slimnīcā pārbaudes veikšanai, kas tika izdarīts. Lieciniece gandrīz visu laiku atradās savā automašīnā, bet, kamēr bija tieši klāt notikuma vietā, nekādus iebildumus no autovadītāja *V.O.* puses nedzirdēja.

[4.8] Pieteicēja pārstāvja paustos iebildumus par liecinieku A.Pāžes un A.Balcera liecību neatbilstību lietas faktiskajiem apstākļiem tiesa vērtēja kritiski, kā argumentus, kas pausti nolūkā pieteicējam izvairīties no likumā noteiktās atbildības, jo lietā nav saskatāmas šo paskaidrojumu būtiskas pretrunas ar citiem lietas materiāliem to kopumā. Tiesas ieskatā šie argumenti pēc būtības pauž pārstāvja viedokli par to, kā policijas darbiniekiem būtu jārīkojas kādā konkrētā situācijā, bet nesatur objektīvu pamatojumu, kuru dēļ tiesai būtu pamats apšaubīt šo liecību ticamību.

[4.9] Liecinieks *K.L.* tiesas sēdē liecināja, ka kopā ar *V.O.* naktī no Limbažiem atbrauca uz Cēsīm. Kam pieder automašīna BMW viņš nezina, bet tieši viņš vadīja automašīnu tai naktī. Meklēja naktsklubu, kur izklaidēties, iebrauca kādā autostāvvietā un apstājās, lai pajautātu ceļu uz naktsklubu. Liecinieks izkāpa no automašīnas, aizgāja malā uzsmēķēt. Piebrauca policijas automašīna un policijas darbinieks lika Viesturam uzrādīt dokumentus. Tā kā lieciniekam dokumenti nebija līdzi tai naktī un viņš bija iedzēris alu, tad negāja klāt pie policistiem.

Izvērtējusi liecinieka *K.L.* liecības, tiesa nonāca pie secinājuma, ka tās lietas ietvaros ir vērtējamas kritiski. Šīs liecības ir pretrunā ar citiem lietas materiāliem, tai skaitā paša pieteicēja norādīto attiecībā uz automašīnas BMW piederību, darbībām pēc automašīnas iebraukšanas autostāvvietā, u.tml. Bez tam tiesa ņēma vērā apstākli, ka *K.L.* ir pieteicēja draugs, kas pats par sevi var radīt pamatu neobjektīvu liecību sniegšanai, nolūkā panākt labvēlīgu lietas iznākumu savam draugam.

[4.10] Lietā sniegtos *J.S.* un *J.B.* paskaidrojumus tiesa vērtēja kritiski, tā kā tie ir pretrunā ar citiem lietas materiāliem. Tiesa secināja, ka šie paskaidrojumi ir konsekventi tikai attiecībā uz vienu apstākli, proti, liecinieki norāda, ka „Ozoliņš sēdējis blakus vadītāja sēdeklī", bet pārējie lietas apstākļi paskaidrojumos atspoguļoti atšķirīgi, kā arī raksturoti ar vārdiem „neatceros", „nezinu". Tāpat tiesa ņēma vērā, ka minētie paskaidrojumi ir sniegti lietā vairāk kā divus mēnešus pēc notikuma, tātad varēja tikt iepriekš saskaņoti, tai skaitā ar pieteicēju, kā arī to, ka liecinieks *J.S.* ir sniedzis paskaidrojumu par apstākļiem, kuros, atbilstoši atbildētāja pārstāvja norādītajam, atradies stiprā alkohola reibumā.

[4.11] Izvērtējusi pieteicēja pārstāvja argumentu, ka A.Pāžes rīcībā pieņemot lēmumu lietā, kurā viņš pats sastādījis Protokolu, ir saskatāms interešu konflikts, tiesa atzina, par nepamatotu un noraidāmu.

[4.11.1] Saskaņā ar LAPK 214.pantu lietas par pārkāpumiem, atbildība, par kuru izdarīšanu paredzēta LAPK 149.^{15}pantā, izskata Valsts policijas iestādes.

Tiesa nekonstatēja Lēmuma pieņemšanas gaitā likumā deleģēto pilnvaru robežu pārkāpumu atbildētāja rīcībā. Tiesa norādīja, ka neviena spēkā esoša norma neliedz policijas darbiniekam, kas izpilda Ceļu policijas

priekšnieka amata pienākumus, sastādīt protokolu par administratīvo pārkāpumu, tāpat, neviena norma neliedz viņam likumā noteiktās kompetences un amata pienākumu ietvaros pieņemt lēmumu lietā, kurā viņš ir sastādījis protokolu par administratīvo pārkāpumu. Šādu normu nepastāvēšanu pēc būtības tiesas sēdē atzina arī pats pieteicēja pārstāvis.

[4.11.2] Iestādes lēmuma tiesiskuma un pamatotības kontrolei administratīvajā procesā likumdevējs ir noteicis konkrētu kontroles mehānismu, kura sastāvdaļas veido gan attiecīgā lēmuma apstrīdēšana iestādē pirmstiesas izskatīšanas kārtībā, gan pārsūdzot iestādes galējo lēmumu tiesā.

[4.12] Tiesa par pamatotu atzina pieteicēja pārstāvja argumentu, ka jebkādas šaubas administratīvā pārkāpuma lietā tulkojamas par labu privātpersonai. Taču vispusīgi un objektīvi izvērtējusi konkrētās lietas materiālus to savstarpējā kopsakarā atbilstoši APL 154.panta nosacījumiem, tiesa nonāca pie secinājuma, ka pieteicēja vaina konkrētā administratīvā pārkāpuma izdarīšanā atzīstama par pierādītu, tādējādi pārstāvja norādītais princips konkrētajā gadījumā nav piemērojams.

[4.13] Tiesa piekrita pieteicēja pārstāvim, ka saskaņā ar LAPK 258.pantu transporta līdzekļu vadītāji, par kuriem ir pietiekams pamats domāt, ka viņi ir alkoholisko dzērienu iespaidā, ir jāatstādina no transportlīdzekļa vadīšanas.

Tiesa par lietā nodibinātu atzina faktu, ka pieteicējs ir uzrādījis transportlīdzekļa vadītāja apliecību, kas fiksēts Protokolā. Tā kā transportlīdzekļa vadītāja apliecība atrodas pie pieteicēja, tiesa secināja, ka administratīvā pārkāpuma fiksēšanas (medicīniskās pārbaudes, protokola sastādīšanas) gaitā, tā tikusi pieteicējam atgriezta, kas atzīstams par LAPK procesuālo normu pārkāpumu. Tāpat, tiesa atzina par nodibinātu, ka pieteicējs transportlīdzekļa vadītāja apliecību pats nav nodevis atbildētāja darbiniekiem. Taču tiesa nepiekrita pārstāvja apgalvojumam, ka šis apstāklis pierāda, ka pieteicējs nav atzīstams par vainīgu konkrētā administratīvā pārkāpuma izdarīšanā.

Tiesa norādīja, ka atbilstoši tiesu praksei tikai tādi procesuālie pārkāpumi var būt par pamatu lēmuma atcelšanai, kas ir ietekmējuši lēmumu pēc būtības. Konkrētajā gadījumā vadītāja tiesību atgriešana pieteicējam nav atzīstama par tādu procesuālo pārkāpumu, kas ietekmētu lietu pēc būtības, pastāvot citiem iepriekš konstatētajiem, lietā pierādītajiem apstākļiem (transportlīdzekļa vadīšana, alkohola koncentrācija asinīs).

[4.14] Saskaņā ar LAPK 32.pantu sodu par administratīvo pārkāpumu uzliek ietvaros, ko nosaka normatīvais akts, kurā paredzēta atbildība par izdarīto pārkāpumu. Par administratīvo pārkāpumu, kas paredzēts LAPK 149.^{15}panta ceturtajā daļā, likumdevējs ir noteicis sankciju: naudas sodu no 400 līdz 500 latiem un transportlīdzekļu vadīšanas tiesību atņemšanu uz diviem gadiem. Atbildētājs ir noteicis pieteicējam sodu 400 latu apmērā un visu kategoriju transportlīdzekļa vadīšanas tiesību atņemšanu uz 2 gadiem.

Izvērtējusi Lēmumu, kā arī lietas materiālus to savstarpējā kopsakarā, tiesa atzina, ka atbildētājs, nosakot pieteicējam sodu, ir izvērtējis lietas

apstākļus objektīvi, kā arī nav pieļāvis kļūdas nepieciešamajos lietderības apsvērumos atbilstoši APL 66.panta noteiktajam apjomam un noteicis sodu atbilstoši piemērotā panta sankcijai.

Tiesa, ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, pārsūdzēto Lēmumu atzina par tiesisku un pamatotu, savukārt, pieteikumu par noraidāmu.

[4.15] Ar Administratīvās rajona tiesas 2006.gada 4.augusta lēmumu tika apmierināts pieteicēja lūgums par Lēmuma darbības apturēšanu daļā par transportlīdzekļu vadīšanas tiesību atņemšanu. Atbilstoši APL 185.panta piektajā daļā noteiktajam, ja tiesa noraida pieteikumu par administratīvā akta atcelšanu (..), administratīvā akta darbība atjaunojas ar dienu, kad spriedums stājies spēkā.

[5] Par Administratīvās rajona tiesas 2006.gada 23.oktobra spriedumu *V.O.* iesniedza apelācijas sūdzību, kurā lūdza atcelt minēto spriedumu un izbeigt administratīvo lietvedību. Spriedumu pieteicējs uzskata par nepamatotu turpmāk norādīto apsvērumu dēļ.

[5.1] Lietu nav iespējams izskatīt saskaņā ar LAPK 237.panta noteikumiem vispusīgi, pilnīgi un objektīvi, jo Cēsu policija nav iesniegusi nevienu objektīvu pierādījumu izvirzītajai apsūdzībai.

[5.2] Tiesa nav ņēmusi vērā interešu konfliktu, kurš radies A.Pāžem pieņemot lēmumu par paša sastādītu Protokolu.

[5.3] Tiesa nav ņēmusi vērā administratīvā procesa noteikumus attiecībā uz pierādījumu vākšanu atbilstoši LAPK 243.pantam. Pieteicēja ieskatā ceļu policijai no pierādīšanas līdzekļiem bija jāizvēlas tādi, kas pierāda pārkāpuma izdarīšanas faktu, īpaši gadījumos, kad vadītājs apstrīd pārkāpuma izdarīšanu, kā tas ir konkrētajā gadījumā. Pieteicējs nepiekrita protokolam, to viņš un liecinieki I.Štrausa un A.Pāže norādīja tiesas sēdē.

2006.gada 24.maija Administratīvās rajona tiesas spriedumā lietā Nr.A42433505 norādīts, ja pieteicējs protokola un lēmuma sastādīšanas brīdī apstrīd pārkāpuma faktu, tad policijas darbiniekiem bija nepieciešams iegūt citus pierādījumus par pārkāpumu – ar video vai foto iekārtām, liecinieku liecībām. Konkrētajā lietā nav video vai fotouzņēmuma, neieinteresēta liecinieka, neviena cita ticama pierādījuma policijas apsūdzībai. A.Pāžes rīcība Protokolā nepiefiksējot otru personu pie automašīnas - K.Lasmani kā liecinieku, pieteicējaprāt, apliecina A.Pāžes ieinteresētību un neobjektivitāti.

[5.4] Saskaņā ar LAPK 258.pantu, ja ir pamats domāt, ka automašīnas vadītājs ir alkoholisko dzērienu iespaidā, viņš jāatstādina no transportlīdzekļa vadīšanas. Saskaņā ar Ceļu satiksmes likuma 43.3.pantu ir jāaiztur vadītāja apliecība, ja par pārkāpumu tiek paredzēta tiesību atņemšana. Fakts, ka ceļu policijas darbinieki atgrieza *V.O.* vadītāja apliecību un atstāja viņa rīcībā automašīnu BMW, pierāda, ka *V.O.* nebija vainīgs.

[5.5] K.Lasmaņa liecības bija loģiskas un ticamas, savukārt A.Balcera paskaidrojumi ir acīmredzami klaji meli. Nepatiesi un savstarpēji pretrunīgi ir A.Balcera apgalvojumi, ka viņš pēkšņi izdomāja sekot A.Pāžes

transportlīdzeklim, bet pēc tam vienkārši sēdēja un vēroja, nevis kāpa ārā un palīdzēja kolēģim, ka automašīnas BMW vadītājs bija *V.O.*. Pieteicējaprāt tas liecina, ka A.Balceris neatradās notikuma vietā, bet piebrauca tikai dokumentu noformēšanas laikā.

[5.6] Tiesa nepamatoti par kritiskām uzskata jebkuras liecības, kuras nesakrīt ar policijas izvirzīto apsūdzību. Apstāklī, ka *J.S.* un *J.B.* liecības sniedza divus mēnešus pēc notikuma, nevar vainot *V.O.* un viņš nedrīkst no tā ciest, jo tā ir policijas neizdarība. Policijai vajadzēja pārbaudīt visus lietas apstākļus pēc iespējas ātrāk un pieņemt paskaidrojumus no visiem klātesošajiem lieciniekiem.

Pieteicējs atsaucas uz 2006.gada 24.maija Administratīvās rajona tiesas spriedumu lietā Nr.A42433505, kurā norādīts, ka atsauce uz ziņojumiem nav pierādījums administratīvā pārkāpuma lietā, ka Administratīvās apgabaltiesas 2006.gada 26.aprīļa spriedumā lietā Nr.C27232203 AA1305-06/10 norādīts, pat ja lietā nav strīda par administratīvā pārkāpuma izdarīšanas brīdi, tomēr iestādes darbinieka pārliecība par administratīvo pārkāpumu arī šajā gadījumā jāpamato vēl ar citu pamatojumu un pierādījumiem.

[5.7] Lietā nav objektīvu pierādījumu policijas netaisnajiem apgalvojumiem. Pārstāvis uzskata par absurdu apstākli, ka policija pieprasa, lai pieteicējs iesniegtu objektīvus pierādījumus. Pārstāvis uzskata, ka šajā lietā tiek ignorēts administratīvā procesa principa *in dubio pro civis* – visas šaubas par labu cilvēkam –, saskaņā ar kuru pierādīšanas nastai jāgulstas pēc iespējas uz amatpersonu un šaubu gadījumā risinājumam jābūt par labu privātpersonai. Minētais princips ir ļoti svarīgs, jo ceļu policijai ir iespējas izmantot visa veida tehniskās ierīces likumā noteiktajā kārtībā.

[5.8] Lietā nav objektīvu pierādījumu ceļu policijas nepatiesajiem apgalvojumiem, tāpēc ir piemērojams nevainīguma prezumpcijas princips – visas šaubas jātulko par labu pieteicējam. Pieteicējs atsaucas uz tiesu praksi, tostarp: 1) Administratīvās apgabaltiesas 2006.gada 16.janvāra sprieduma lietā Nr.A42104504 16.punktu, kurā norādīts, ka šaubas, ko nevar novērst, ir iztulkojamas par labu sodāmajai personai; 2) Administratīvās rajona tiesas 2006.gada 17.februāra sprieduma lietā Nr.A722–06/11 16.punktu, kurā norādīts; 3) Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesas 2000.gada 25.oktobra spriedumu lietā Nr.2-4407/5; 4) Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesas 1999.gada 26.marta spriedumu; 5) Rīgas pilsētas Kurzemes priekšpilsētas tiesas 2001.gada 18.aprīļa spriedumu lietā Nr.C 28374300; 6) Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesas 2006.gada 11.aprīļa lēmums lietā Nr.130026206/17.

[5.9] Rīgas policija tulko visas šaubas par labu indivīdam. Piemēram, Rīgas Galvenās policijas pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes 2006.gada 5.aprīļa lēmumā Nr.733 norādīts, ka personas pārkāpums tika fiksēts video ierakstā, bet tehnisku iemeslu dēļ tas nav saglabājies. Līdz ar to uzskatāms, ka nav pietiekamu pierādījumu tam, ka persona būtu veikusi pārkāpumu, jo nav minētā pārkāpuma video ieraksta, kas ir būtisks pierādījums lietā.

[6] Tiesas sēdē pieteicēja pārstāvis apelācijas sūdzību uzturēja uz tajā minētajiem pamatiem, papildu iesniedza tiesu nolēmumu un Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes 2007.gada 1.novembra lēmuma kopijas, kas pieteicējaprāt apliecina tiesu un policijas praksi, ka visas šaubas lietā tulkojamas par labu indivīdam. Pārstāvis norādīja, ka konkrētajā lietā Medicīniskās pārbaudes protokols alkohola ietekmes noteikšanai nevar tikt uzskatīts par dokumentu, jo neatbilst normatīvo aktu prasībām, ka konkrētajā lietā piemērojamas Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2007.gada 11.janvāra spriedumā lietā Nr.SKA-24/2007 paustās atziņas.

Atbildētājas pārstāvis apelācijas sūdzību neatzina, norādīja, ka pirmās instances tiesa lietu izskatīja pēc būtības un pareizi.

Motīvu daļa

[7] APL 302.panta pirmā daļa noteic, ka apelācijas instances tiesa izskata lietu pēc būtības sakarā ar apelācijas sūdzību un pretapelācijas sūdzību tādā apjomā, kā lūgts šajās sūdzībās.

Pieteicējs konkrētajā lietā pirmās instances tiesas spriedumu ir pārsūdzējis pilnībā.

[8] Pārbaudījusi lietas materiālus un noklausījusies administratīvā procesa dalībnieku paskaidrojumus, Administratīvā apgabaltiesa atzīst, ka pieteicēja apelācijas sūdzība nav pamatota un pieteikums ir noraidāms.

[9] Izskatāmajā gadījumā pieteicējs ir saukts pie administratīvās atbildības par LAPK 149.[15]panta ceturtajā daļā paredzēto pārkāpumu - transportlīdzekļa vadīšanu, ja izelpotā gaisa vai asins pārbaudē konstatētā alkohola koncentrācija asinīs pārsniedz 1,5 promiles.

Apgabaltiesa, pārbaudījusi pirmās instances tiesas sprieduma motivāciju, atzīst, ka Administratīvā rajona tiesa *V.O.* pieteikumā minētos apstākļus ir pārbaudījusi vispusīgi un pareizi, tiesa ir pareizi piemērojusi tiesību normas, kas attiecas uz izskatāmo gadījumu, un tiesas sniegtā argumentācija ir pareiza. Tādēļ apgabaltiesa pievienojas pirmās instances tiesas lietas apstākļu konstatējumam un sprieduma motivācijai un atzīst, ka ir pamats piemērot APL 307.panta ceturto daļu, kas noteic, ja tiesa, izskatot lietu, atzīst, ka zemākās instances tiesas spriedumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, tā sprieduma motīvu daļā var norādīt, ka pievienojas zemākās instances tiesas sprieduma motivācijai. Šādā gadījumā šā likuma 251.panta piektajā daļā noteiktos apsvērumus sprieduma motīvu daļā var nenorādīt.

Vienlaikus apgabaltiesa norāda, ka Administratīvās rajona tiesas sprieduma 10.punktā (skat. apgabaltiesas sprieduma [4.4] punktu) kļūdaini norādīts uz LAPK 149.[15]panta pirmo daļu un citēta šā panta norma. Ievērojot, ka pirmās instances tiesa sprieduma motīvu daļā ir vērtējusi, vai *V.O.* ir izdarījis LAPK 149.[15]panta ceturtajā daļā paredzēto pārkāpumu,

apgabaltiesas ieskatā iepriekš minētā pārrakstīšanās kļūda nav ietekmējusi tiesas sprieduma pareizību.

[10] Par pieteicēja apelācijas sūdzībā norādītajiem argumentiem apgabaltiesa papildus norāda turpmāk minēto.

[11] Administratīvo pārkāpumu lietu lietvedība, saskaņā ar LAPK 238.pantu, notiek atbilstoši šā kodeksa un citu normatīvo aktu normām.

Administratīvo procesu tiesā vispārīgi regulē APL normas, bet procesu, kādā skata administratīvo pārkāpumu lietas – LAPK normas *(skat. Satversmes tiesas 2005.gada 4.janvāra sprieduma lietā Nr.2004-16-01 "Par Administratīvā procesa likuma 124.panta pirmās daļas un otrās daļas par valsts nodevas samaksu lietās atbilstību Latvijas Republikas Satversmes 92.pantam" 12.punkts).*

[12] Saskaņā ar LAPK 243.pantu pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā ir jebkuri fakti, uz kuru pamata institūcijas (amatpersonas) likumā noteiktajā kārtībā nosaka administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību, pie administratīvās atbildības sauktās personas vainu un citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā. Šos faktus konstatē ar šādiem līdzekļiem: ar protokolu par administratīvo pārkāpumu, ar tās personas paskaidrojumiem, kuru sauc pie administratīvās atbildības, ar cietuša un liecinieku liecībām (..), citiem dokumentiem, kā arī pārkāpumus fiksējošiem tehniskajiem līdzekļiem (braukšanas ātruma noteikšanas mērierīces, mērierīces alkohola koncentrācijas noteikšanai izelpotajā gaisā, foto, video u.tml.).

Atbilstoši minētajām normām pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā ir fakti, uz kuru pamata tiek konstatēti administratīvā pārkāpuma lietas apstākļi. Fakti tiek konstatēti gan ar pie administratīvās atbildības saucamās personas paskaidrojumiem, liecinieku liecībām, gan tehniskajiem līdzekļiem. Likumdevējs nav noteicis, ka kādam no faktu konstatēšanas līdzekļiem ir priekšrocība attiecībā pret citu līdzekli.

[13] LAPK 285.pants noteic orgāna (amatpersonas) pienākumu, izskatot sūdzību par lēmumu administratīvā pārkāpuma lietā, pārbaudīt pieņemtā lēmuma likumību un pamatotību. Tas sevī ietver arī augstākas iestādes (amatpersonas) pienākumu pārbaudīt apstākļus lietā un, ja nepieciešams, iegūt papildu pierādījumus.

Lietā ir šādi dokumenti: alkometra Lion SD-400 2005.gada 31.jūlija izdruka *(lietas lapa 39)*, no kuras redzams, ka *V.O.* izelpā konstatētas 1,69 promiles alkohola un ka *V.O.* atteicies parakstīt minēto izdruku; 2005.gada 31.jūlija Transportlīdzekļa vadītāja pārbaudes protokols *(lietas lapa 38)*, no kura redzams, ka *V.O.* atteicās no otras pārbaudes veikšanas ar alkometru; 2005.gada 31.jūlija Transportlīdzekļa vadītāja nosūtījums uz medicīnisko pārbaudi *(lietas lapa 37)*; 2005.gada 31.jūlija Medicīniskās pārbaudes protokols alkohola ietekmes noteikšanai *(lietas lapa 44)*, no kura redzams,

ka tika izmeklētas *V.O.* asinis un konstatēta alkohola koncentrācija asinīs 1,53 promiles; 2005.gada 19.augustā sastādīts Protokols *(lietas lapa 46)*, kura norakstu *V.O.* saņēmis parakstoties uz Protokola, paskaidrojumus nav sniedzis.

Kā izriet no lietas materiāliem, pēc *V.O.* 2005.gada 1.augusta iesnieguma *(lietas lapa 42)* un 2005.gada 19.augusta iesnieguma *(lietas lapa 48)* saņemšanas, iestāde ir veikusi papildu apstākļu noskaidrošanu lietā. Tostarp ir nosūtītas pavēstes lieciniekiem, kurus savā iesniegumā bija norādījis pieteicējs - K.Lasmanim, J.Brakovskim, J.Skopiņam *(lietas lapa 52-54)*, saņemti *J.S., K.L.* un *J.B.* rakstveida paskaidrojumi *(lietas lapa 55-62)*. Policijas darbinieki A.Balcers, A.Pāže, I.Štrausa dienesta ziņojumus (rakstveida paskaidrojumus) par 2005.gada 31.jūlija notikuma apstākļiem snieguši 2005.gada 31.jūlijā *(lietas lapa 31-36)*.

Apgabaltiesa secina, ka iestāde ir vispusīgi pārbaudījusi apstākļus lietā un ieguvusi tos pierādījumus lietā, kurus bija iespējams iegūt lietas izskatīšanas laikā. Minētie pierādījumi ir vērtēti to kopsakarībā, kā tas izriet no pārsūdzētā Lēmuma *(lietas lapa 8-17)* satura.

[14] Pirmās instances tiesa A.Pāži, I.Štrausu, *K.L.* kā lieciniekus nopratināja 2006.gada 12.jūnija tiesas sēdē *(tiesas sēdes protokols, lietas lapa 105-112)*, bet Z.Čemmi un A.Balceri kā lieciniekus – 2006.gada 13.jūlijā *(tiesas sēdes protokols, lietas lapa 138-142)*. Savukārt liecinieki *J.B.* un *J.S.* uz pirmās instances tiesas sēdi atkārtoti neieradās, tiesā saņemti minēto personu iesniegumi, ka nevarēs ierasties un tiesas sēdēm *(lietas lapa 93, 99, 127, 128)*. Tādējādi pirmās instances tiesa veica papildu pierādījumu pārbaudi un, izskatot lietu pēc būtības, atzina, ka lietā ir pietiekami pierādījumu tam, ka *V.O.* 2005.gada 31.jūlijā izdarīja LAPK 149.^{15}panta ceturtajā daļā paredzēto pārkāpumu. Apgabaltiesa minētajam secinājumam piekrīt un līdz ar to atzīst par nepamatotu apelācijas sūdzības argumentu, ka lietā nav objektīvu pierādījumu *V.O.* vainai administratīvā pārkāpuma izdarīšanā. Apgabaltiesas ieskatā apstāklis, ka lietā nav ticis piemērots tāds faktu konstatēšanas līdzeklis kā video vai foto, nenozīmē, ka pārējie pierādīšanas līdzekļi ir nederīgi. Kā jau norādīts iepriekš, likumdevējs nav noteicis priekšrocību kādam no LAPK 243.pantā uzskaitītajiem līdzekļiem. Visas lietā iegūtās ziņas par faktiem, ja tās konstatētas likumā noteiktā kārtībā, ir vērtējamas kopsakarībā.

Administratīvajai apgabaltiesai nav pamata neticēt policijas darbinieku sniegtajām ziņām paskaidrojumos un liecībās par to, ka pieteicējs vadīja automašīnu. Lai gan policijas darbinieku liecības pašas par sevi nav uzskatāmas par absolūti ticamām un neapstrīdamām, Administratīvās apgabaltiesas ieskatā policijas darbinieku norādītajam par notikumiem, kas risinājušies, tiem pildot savus dienesta pienākumus, ir piešķirama augsta ticamības pakāpe. Lai konstatētu, ka policijas darbinieki ir snieguši nepatiesas liecības, ir nepieciešami pārliecinoši pierādījumi *(skat. Administratīvās apgabaltiesas 2005.gada 3.decembra sprieduma lietā AA 13-05/5 17.1.punktu, 2005.gada 9.decembra sprieduma lietā 666-05/5 15.1.punktu)*. Izskatāmajā gadījumā apgabaltiesa nekonstatēja apstākļus, kas

norādītu to, ka policistu sniegtās ziņas par faktiem ir nepatiesas, un uz šādiem apstākļiem nenorādīja arī pieteicējs un viņa pārstāvis tiesas sēdēs.

Apgabaltiesa atzīst, ka pirmās instances tiesa vispusīgi pārbaudīja lietā iegūtās ziņas un nonāca pie pareiza secinājuma par *V.O.* vainu administratīvā pārkāpuma izdarīšanā. Apgabaltiesas ieskatā konkrētajā gadījumā nepastāv šaubas, ka *V.O.* ir izdarījis LAPK 149.[15]panta ceturtajā daļā paredzēto pārkāpumu. Līdz ar to nepastāv nevainīguma prezumpcijas pārkāpums.

Apgabaltiesa konkrētajā gadījumā atzīst, ka nepamatota ir pieteicēja atsaukšanās tiesas sēdē un apelācijas sūdzībā uz citām tiesās un policijā izskatītajām lietām (skat. apgabaltiesas sprieduma [5.8]-[5.9] punktus), jo apstākļi, kas tika vērtēti pieteicēja norādītajās lietās, tostarp lietās, kuros pieņemto nolēmumu kopijas ir pievienotas pieteicēja pārstāvja rakstveida paskaidrojumiem *(lietas lapa 219-229)* ir atšķirīgi no konkrētās lietas apstākļiem (piemēram, lietas par atļautā braukšanas ātruma pārsniegšanu). Līdz ar to nav pārkāpts arī APL 6.pantā norādītais vienlīdzības princips.

Pieteicējs nepiekrīt iestādes un tiesas izdarītajiem secinājumiem konkrētajā lietā, taču tas vien, ka pieteicēja apstākļu vērtējums ir atšķirīgs no iestādes un tiesas izdarītā apstākļu vērtējuma, nenozīmē, ka Lēmums un tiesas spriedums ir nepareizi.

[15] LAPK 248.panta pirmā daļa cita starpā noteic, ka administratīvā protokolā norādāmas ziņas, kas nepieciešamas lietas izlemšanai. Minētā panta trešā daļa noteic, ka gadījumā, ja ir liecinieki, protokolu var parakstīt arī liecinieki.

Pieteicējs apelācijas sūdzībā norāda, ka iestāde, sastādot Protokolu, pieļāvusi būtisku pārkāpumu – nav norādījusi liecinieku *K.L.*.

Apgabaltiesa minētajam argumentam nepiekrīt, jo, kā izriet no *K.L.* 2005.gada 6.septembra rakstveida paskaidrojumiem un liecībām pirmās instances tiesai, *K.L.* laikā, kad policijas amatpersonas veica *V.O.* alkohola ietekmes pārbaudi, atradās netālu no notikuma vietas un notiekošo vēroja, bet pie policijas amatpersonām nepiegāja. Izvērtējot minēto kopsakarā ar policijas darbinieku paskaidrojumos norādīto, apgabaltiesa secina, ka policijas darbiniekiem, kuri atradās notikuma vietā, otra vīrieša, kas izkāpa no automašīnas un aizgāja, personība nebija zināma. Tā kā pieteicējs 2005.gada 1.augusta iesniegumā bija lūdzis uzaicināt lietā kā liecinieku *K.L.*, policija šo lūgumu bija izpildījusi.

Vienlaikus apgabaltiesa nepiekrīt pieteicēja norādītajam, ka tikai *K.L.* liecības konkrētajā lietā ir loģiskas un ticamas. Apgabaltiesas ieskatā *K.L.* un *V.O.* apgalvojums, ka tieši *K.L.* vadīja automašīnu, ir apšaubāms turpmāk norādīto apsvērumu dēļ.

Pirmkārt, policijas darbinieki gan ziņojumos gan liecībās tiesai norādīja, ka redzējuši, ka blakus sēdētājs izkāpj pa pasažiera durvīm un aiziet, ka *V.O.* automašīnā BMW pārsēžas blakus sēdētāja sēdeklī. Otrkārt, lietā nav strīda par to, ka automašīnas BMW dokumenti un arī atslēgas atradās pie *V.O.*. *V.O.* bija līdzi arī transportlīdzekļa vadītāja apliecība.

Treškārt, *K.L.* norādīja, ka viņš nezina, kam pieder automašīna BMW, ka viņam nebija līdzi dokumentu, ka bija lietojis alu, ka pēc izkāpšanas no automašīnas BMW automašīnas atslēgas palika pie *V.O.*. Apgabaltiesas ieskatā minētās ziņas kopumā apliecina to, ka tieši *V.O.* vadīja automašīnu BMW, proti, gan *V.O.* gan *K.L.* bija lietojuši alkoholu, taču tikai *V.O.* bija personu apliecinoši dokumenti, automašīnas dokumenti un arī atslēgas. *V.O.* pārsēšanās blakus sēdētāja sēdeklī apgabaltiesas ieskatā ir uzskatāma par mēģinājumu maldināt policijas amatpersonas par faktu, kura no automašīnā esošajām personām bija automašīnas vadītājs, lai izvairītos no administratīvās atbildības par automašīnas vadīšanu alkohola reibumā.

[16] Pieteicēja pārstāvis apelācijas instances tiesas sēdē norādīja, ka Medicīniskās pārbaudes protokols alkohola ietekmes noteikšanai nav spēkā, jo Ministru kabineta 1996.gada 23.aprīļa noteikumu Nr.154 „Dokumentu izstrādāšanas un noformēšanas noteikumi" (turpmāk – MK noteikumi Nr.154) prasībām – tam nav numura. Apgabaltiesa turpmāk norādīto apsvērumu dēļ nepiekrīt argumentam, ka Medicīniskās pārbaudes protokols alkohola ietekmes noteikšanai ir spēkā neesošs.

[16.1] Kārtību, kādā transportlīdzekļa vadītājam konstatē alkohola koncentrāciju asinīs un izelpotajā gaisā, reglamentē Ministru kabineta 2005.gada 1.novembra noteikumi Nr.15 „Kārtība, kādā nosakāma alkohola koncentrācija asinīs un izelpotajā gaisā un konstatējams narkotisko vai citu apreibinošo vielu iespaids" (turpmāk – MK noteikumi Nr.15).

Atbilstoši šo noteikumu 2.punktam alkohola koncentrāciju izelpotajā gaisā transportlīdzekļa vadītājam pārbauda Valsts policijas darbinieks, izmantojot portatīvo ierīci alkohola koncentrācijas noteikšanai (turpmāk – mēraparāts). Mēraparāta uzrādītā alkohola koncentrācija izelpotajā gaisā ir atbilstoša alkohola koncentrācijai asinīs. Ja transportlīdzekļa vadītāja pārbaudi alkohola koncentrācijas noteikšanai izelpotajā gaisā nav iespējams veikt vai ja transportlīdzekļa vadītājs nepiekrīt pārbaudes veikšanai vai tās rezultātiem, darbinieks izdara attiecīgu ierakstu šo noteikumu 8.punktā minētajā protokolā un attiecīgo personu divu stundu laikā nogādā tuvākajā šo noteikumu 1.pielikumā minētajā ārstniecības iestādē medicīniskās pārbaudes veikšanai (noteikumu 4.punkts).

Konkrētajā gadījumā fakts, ka *V.O.* nepiekrita veikt atkārtotu pārbaudi ar mēraparātu, ir fiksēts 2005.gada 31.jūlija Transportlīdzekļa vadītāja pārbaudes protokolā.

[16.2] MK noteikumu Nr.15 12.punkts definē, ka medicīniskā pārbaude ir alkohola koncentrācijas noteikšana transportlīdzekļa vadītāja asinīs, bet 13.punkts noteic, ka medicīniskā pārbaude ietver: 1) alkohola (..) lietošanas faktu pārbaudi pēc pārbaudāmā transportlīdzekļa vadītāja vārdiem; 2) ārējā izskata (tai skaitā miesas bojājumu esības vai neesības), psihiskā un emocionālā stāvokļa, uzvedības, runas, veģetatīvi somatiskā stāvokļa un kustību koordinācijas pārbaudi; 3) alkohola (..) lietošanas fakta laboratorisku noteikšanu un medicīniskās pārbaudes rezultātu fiksēšanu normatīvajos aktos par alkohola (..) ietekmes pārbaudes kārtību noteiktajā

pārbaudes protokolā. Atbilstoši minēto noteikumu 15.punktam medicīnisko pārbaudi veic sertificēts narkologs vai citas specialitātes ārsts, kas Narkoloģijas valsts aģentūrā apguvis attiecīgo medicīniskās pārbaudes metodi alkohola koncentrācijas noteikšanai asinīs un narkotisko vai apreibinošo vielu iespaida konstatēšanai. Savukārt MK noteikumu Nr.15 27.punkts noteic, ka medicīniskās pārbaudes protokolā detalizēti apraksta rezultātus, kas iegūti, veicot šo noteikumu 13., 20. un 22.punktā minētās darbības, un apstiprina vienu no pārbaudītās personas stāvokļiem, tostarp, ir konstatēta alkohola koncentrācija asinīs (norādot promiles).

Apgabaltiesa konstatē, ka MK noteikumi Nr.15 laikā, kad *V.O.* tika veikta medicīniskā pārbaude alkohola ietekmes noteikšanai, nenoteica konkrētu medicīniskās pārbaudes protokola formu, bet reglamentēja to, kādas ziņas par medicīnisko pārbaudi un tās rezultātiem minētajam dokumentam jāsatur. Konkrētajā gadījumā medicīniskās pārbaudes veicējs izmantoja medicīniskās dokumentācijas veidlapu, ko ar 1997.gada 4.decembra rīkojumu Nr.393 bija apstiprinājusi Labklājības ministrija.

[16.3] MK noteikumos Nr.154 ir ietvertas normas, kas nosaka, kā izstrādājams un noformējams dokuments (oriģināls un tā atvasinājums), lai tas iegūtu juridisku spēku. Atbilstoši minēto noteikumu 18.punktam, lai dokumentam būtu juridisks spēks, tajā ir jābūt šādiem rekvizītiem: 1) dokumenta autora nosaukumam; 2) dokumenta datumam; 3) dokumenta izstrādāšanas, izdošanas, pieņemšanas vai parakstīšanas vietas nosaukumam; 4) parakstam. Savukārt noteikumu 19.punkts noteic, lai organizācijas dokumentam būtu juridisks spēks, tajā ir jābūt arī: 1) dokumenta veida nosaukumam, izņemot vēstules; 2) dokumenta numuram.

Apgabaltiesa, pārbaudījusi 2005.gada 31.jūlija Medicīniskās pārbaudes protokola alkohola ietekmes noteikšanai saturu, secina, ka minētais protokols atbilst MK noteikumu Nr.154 18.punkta prasībām, jo no protokola ir redzams, ka to sastādījusi Cēsu rajona centrālās slimnīcas ārste terapeite S.Barisa, kas protokolu ir parakstījusi, dokumentam ir nosaukums, tā izdošanas datums. Apgabaltiesa atzīst, ka Medicīniskās pārbaudes protokola alkohola ietekmes noteikšanai nav numurēts, tādējādi neatbilst MK noteikumu Nr.154 19.2.punkta prasībai.

Vienlaikus apgabaltiesa atzīst, ka protokols atbilst MK noteikumu Nr.15 prasībām, proti, tajā ir norādītas ziņas: par pārbaudāmo personu *V.O.*; pārbaudes cēlonis; ziņas par pārbaudāmās personas ārējo izskatu; pārbaudāmās personas norādītās ziņas par alkohola lietošanu; par to, ka laboratoriski izmeklētas asinis; izmeklēšanas rezultāti; ārsta atzinums, ka personai ir alkohola noreibums.

Apgabaltiesas ieskatā konstatētais trūkums, ka Medicīniskās pārbaudes protokols alkohola ietekmes noteikšanai nav numurēts, nav uzskatāms par tādu trūkumu, kas ietekmētu minētā protokola spēkā esamību, jo minētais trūkums ir maznozīmīgs. Turklāt konkrētajā gadījumā netiek apšaubīts, ka minētais protokols ir sastādīts par tieši pieteicējam veikto medicīnisko pārbaudi, proti, lietā nav strīda par apstākļiem, ka pieteicējs 2005.gada 31.jūlijā tika nosūtīts uz medicīnisko pārbaudi, ka viņu Cēsu

rajona centrālajā slimnīcā apskatīja ārste un ka viņš nodeva asinis laboratoriskai izmeklēšanai. Turklāt to, ka ar konkrēto protokolu pieteicējs ir iepazinies, viņš ir apliecinājis ar savu parakstu.

[16.4] Apgabaltiesa norāda, ka konkrētajā lietā apstākļi, kas attiecas uz Medicīniskās pārbaudes protokola alkohola ietekmes noteikšanai saturu, ir atšķirīgi no apstākļiem, kas tika konstatēti Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2007.gada 11.janvāra spriedumā lietā Nr.SKA-24/2007. Minētajā lietā Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments atzina, ka medicīniskās pārbaudes protokolam alkohola ietekmes noteikšanai nav juridiskā spēka, jo tajā ir šādi trūkumi: 1) nav norādīts ārsta vārds un uzvārds (proti, nav nosakāms dokumenta autors); 2) dokumentā nav ārsta amata nosaukuma, personiskā paraksta un tā atšifrējuma; 3) nav norādīts protokola numurs.

Tā kā izskatāmajā lietā vienīgais trūkums ir tas, ka protokolam nav norādīts numurs, tā kā minētais trūkums nav uzskatāms par būtisku, apgabaltiesa atzīst, ka izskatāmajā lietā nav pamata izdarīt analoģisku secinājumu par Medicīniskās pārbaudes protokola alkohola ietekmes noteikšanai atzīšanu par spēkā neesošu.

[17] Apgabaltiesa nepiekrīt pieteicēja argumentam, ka policijas amatpersonai A.Pāžem ir radies interešu konflikts lietā.

Atbilstoši likuma „Par policiju" 9.pantam, kurā reglamentēti policijas darbinieka vispārīgie pienākumi, jebkura policijas darbinieka pienākums ir visā Latvijas Republikas teritorijā neatkarīgi no viņa ieņemamā amata, atrašanās vietas un laika, pašam konstatējot notikumu, kurš apdraud personu un sabiedrisko drošību, veikt iespējamos pasākumus, lai novērstu likumpārkāpumu, kā arī paziņot par notikušo tuvākajai policijas iestādei. Savukārt likuma 10.un 12.pants noteic, ka policijas darbinieks veic savus pienākumus un izmanto savas tiesības atbilstoši dienesta kompetencei.

Apgabaltiesas ieskatā apstāklis, ka Ceļu policijas priekšnieka pienākumu izpildītājs A.Pāže pieņēma Sākotnējo lēmumu, kas ir lēmums administratīvā pārkāpumā lietā, kurā A.Pāže bija viens no policijas darbiniekiem, kas konstatēja administratīvo pārkāpumu, nav vērtējams kā atrašanās interešu konfliktā. Ne likuma „Par policiju", ne LAPK normas neaizliedz policijas darbiniekiem, kas konstatējuši administratīvo pārkāpumu (bijuši pārkāpuma aculiecinieki, fiksējuši faktus, sastādījuši protokolu par administratīvo pārkāpumu vai veikuši citas darbības), pieņemt arī lēmumu šajā administratīvā pārkāpuma lietā. LAPK 214.pants noteic Valsts policijas iestāžu un amatpersonu kompetenci. Līdz ar to, ja administratīvo pārkāpumu konstatējusi policijas amatpersona, kura tiesīga uzlikt administratīvo sodu, tās pienākumos ietilpst arī lēmuma pieņemšana administratīvā pārkāpuma lietā.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 307. un 309.pantu, Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 286.panta pirmās daļas 1.punktu, Administratīvā apgabaltiesa

nosprieda:

Atzīt par nepamatotu un noraidīt *V.O.* pieteikumu par Cēsu rajona policijas pārvaldes Kārtības policijas priekšnieka 2005.gada 16.septembra lēmuma Nr.20/17–0/573 atcelšanu.

Spriedumu var pārsūdzēt Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamentā 30 dienu laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, iesniedzot kasācijas sūdzību Administratīvajā apgabaltiesā.

Tiesas sēdes priekšsēdētāja S.Gintere

Tiesneši M.Osmane

E.Puriņš